

Bibliaóra 2021. szeptember 14.

Kezdő ének: 97. zsoltár – *Az Úr Isten regnál, Ő az erős Király...*

Imádság:

Mennyei Atyánk, leborulunk és hódolunk Előtted, mert dicsőséged betölti a földet. Bár megvalljuk, sokszor nagyon keveset érzékelünk belőle, úgy el vagyunk foglalva a magunk földi gondjaival. De áldunk azért a türelemért, szeretetért, amellyel hordozol és védelmezel minket. Köszönjük szabadításod sokszori megtapasztalását is. Legfőképpen azt, amit az Úr Jézus Krisztusban készítettél el nekünk, hogy mint megváltott gyermekeid, járassunk Előtted szeretetben.

Bocsásd meg ezzel szemben, hogy sokszor vagyunk hűtlenek, kételkedők, aggályoskodók, befolyásolhatók. Mennyi minden meg tud minket téveszteni, ha nem vagyunk résen! Kérünk, ajándékozz meg a józanság lelkével, tisztánlátással, állhatatos ragaszkodással igédhez. Most is kérünk azért, hogy igéd adjon számunkra eligazítást és útmutatást. Vonj közel magadhoz, áldd meg Veled való közösségünket.
Ámen

Ószövetségi igeszakasz: Ezékiel 8. rész – Bálványimádás a jeruzsálemi templomban

1 A hatodik esztendőben, a hatodik hónap ötödik napján, amikor a házamban ültem, Júda vénei pedig előttem ültek, megérintett ott az Úrnak, az én Uramnak a keze. **2** Egy alakot láttam, amely tűzhöz volt hasonló. Derekától lefelé tűznek látszott, derekától fölfelé pedig ragyogónak látszott, ezüstösen csillogónak. **3** Ekkor kinyúlt felém valami kézhez hasonló, és megragadott a hajamnál fogva. Fölemelt a lélek az ég és a föld közé, és isteni látomásban elvitt Jeruzsálembe, a Belső-kapu bejáratához, amely észak felől van, ahol az Istent ingerlő bálvány foglalt helyet az ő bosszantására. **4** De megjelent ott Izráel Istenének a dicsősége; ugyanolyan volt, mint amilyennek a völgyben láttam. **5** Ezt mondta nekem: Emberfia! Tekints észak felé! Föl is tekintettem észak felé, és megláttam a kaputól északra egy oltárt, ahol az Istent ingerlő bálvány volt a bejáratnál. **6** Azután ezt mondta nekem: Emberfia! Látod, mit művelnek? Olyan nagy utálatosságot művel itt Izráel háza, hogy el kell távoznom miattuk a szentélyemből. De még más nagy utálatosságokat is fogsz látni. **7** Azután bevitt engem az udvar bejáratához, és láttam, hogy egy rés van a falban. **8** Ezt mondta nekem: Emberfia! Törj át a falon! Áttörtem a falon, és láttam ott egy ajtót. **9** Majd ezt mondta nekem: Menj be, és nézd meg, hogy milyen gonosz, utálatos dolgokat művelnek ott! **10** Be is mentem, és láttam, hogy mindenféle csúszómászónak és förtelmes állatnak a képe, és Izráel házának valamennyi bálványa be volt vésve körös-körül a falba. **11** Ott álltak előttük Izráel házának vénei közül hetvenen, közöttük Jaazanjá, Sáfán fia. Mindegyiknek tömjénező volt a kezében, és illatos füstfelhő szállt fölfelé. **12** Akkor ezt mondta nekem: Emberfia! Látod, hogy mit művelnek Izráel házának a vénei a sötétben, mindegyik a maga bálványának fölkejtésénél?! Mert ezt mondják: Nem lát bennünket az Úr! Elhagyta az Úr ezt az országot! **13** Majd ezt mondta nekem: Még más nagy utálatosságokat is fogsz látni, amiket művelnek. **14** És bevitt engem az Úr háza kapujának a bejáratához, amely északra néz. Asszonyok ültek ott, akik Tammúzt siratták. **15** Ezt mondta nekem: Látod, emberfia? Még ezeknél is nagyobb utálatosságokat fogsz látni. **16** És bevitt engem az Úr házának belső udvarába. Az Úr templomának bejáratánál, a csarnok és az oltár között mintegy huszonöt férfi volt, háttal az Úr templomának, arccal pedig kelet felé, és kelet felé leborulva imádták a napot. **17** Akkor ezt mondta nekem: Látod, emberfia? Nem volt elég az, hogy Júda háza olyan utálatos dolgokat

művelt, amelyeneket itt elkövettek! Még az országot is elárasztották erőszakkal, és engem folyton-folyvást csak bosszantottak! Nézd, hogy tartják a szőlőhajtásokat az orruk előtt! [18](#) De én majd elbánok velük haragomban, nem szánakozom, és nem leszek könyörületes. Kiálthatnak hozzám bármilyen nagy hangon, nem hallgatom meg őket.

Kedves Testvéreim,

Ahogy a bevezető versek is elmondják, a próféta fogságban van a deportáltakkal, eljöttek hozzá Júda vénei, bizonyára kijelentésre várnak sorsuk és Jeruzsálem sorsát illetően. A válasz majd az a kijelentés és prófécia lesz, amit Ezékiel lát, miután az Úr keze megérinti őt. Ez az érintés rendkívüli módon megy át prófétai elragadtatásba. Isteni látomásban elviszi őt a Lélek Jeruzsálembe. Minden képzelet felülmúl az, amit az Úr a próféta elé tár. Isten dicsőségének újbóli látása mellett különösen éles kontraszt, ami a templomban tárul eléje.

Istent ingerlő förtelmes bálványimádás helye lett a jeruzsálemi templom, minél beljebb megy a próféta, annál megrázóbb dolgokat lát. Az Istent ingerlő, „féltékennyé tevő” bálvány valószínűleg Asera istennő szobra, amely Jósiás reformja után újra visszakerült a templomba. Emiatt az Úrnak el kellett távoznia a szentélyből. A Lélek mutatja a prófétának a további förtelmeket is. Ehhez már rést kell törnie a falon - titokban művelik azokat a dolgokat, ahogyan mindenféle tisztátalan állatot kiabrázolnak és imádnak. A bálványozásban hetven vén vesz részt, tömjénezővel füstölnek a sötétben, mondva, senki sem látja őket. Tömjénezni egyébként csak a papoknak volt szabad. Hetven vén – mennyire más feladatokat látott el egy ilyen testület pl. Mózes körül (4M 11,16)! Élen járnak az Istent bosszantó cselekedetekben. Arra hivatkoznak, hogy Isten elhagyta az országot, másutt kell hát segítséget keresni.

Egyéb förtelmeket is lát a próféta. Asszonyok a Tammúzt siratják. A pogány istenséget a halálból akarják ezzel kihívni, a vegetációs kultusz szerint, amely a természet körforgásával kapcsolatos. A következő és legnagyobb förtelmesség pedig a tulajdonképpen templomépületnél történik. Itt huszonöt férfi (nyilván a 24 papi rend képviselői a főpappal), háttal állva az épületnek, kelet felé leborulva (!) a felkelő Napot imádja. A későbbi zsidó értelmezés szerint a napimádatra azt mondja az Úr, hogy ez „bűz az orrában”, tehát szöges ellentétben áll a helyes istentisztelettel, a „jó illatú áldozattal”. Szőlőhajtásokat tartanak az orruk előtt – ez nehezen értelmezhető pogányos szertartás lehetett, de akár a bűz elhajtása...

A válasz a kérdezősködő vének számára az utolsó versben hangzik el: Ezt a Jeruzsálemet elvetette az Úr, imáikat nem hallgatja meg. Előjele ez a város közeli pusztulásának (Kr.e. 587/586).

Jeruzsálem otthonmaradt lakosai alapján véve vallásosak... de nem mindegy, kit és hogyan tisztelnek... Mert a *kit és hogyan*-on van a hangsúly.

Újszövetségi igeszakasz: Gal 2,1-10 – Pált az apostolok elismerik Jeruzsálemben

[1](#) Azután tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembe Barnabással, és magammal vittem Tituszt is. [2](#) Kinyilatkoztatástól indítatva mentem fel, és eléjük tártam az

evangéliumot, amelyet a népek között hirdetek, mégpedig külön a tekintélyesek elé, nehogy hiába fáradjak, és hogy eddigi fáradozásom se legyen hiábavaló. [3](#) Még a velem lévő Tituszt sem kényszerítette senki arra, hogy körülmetélkedjék, noha ő görög volt, [4](#) a befurakodott áltestvérek kedvéért sem, akik csak azért férkőztek be közénk, hogy kikémleljék szabadságunkat, amelyet Krisztus Jézusban kaptunk, és így szolgálóvá tegyenek minket. [5](#) Ezeknek egy pillanatra sem engedünk, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra. [6](#) Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak – hogy a múltban mik voltak, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az ember személyét –, azok a tekintélyes személyek engem semmire sem köteleztek. [7](#) Ellenkezőleg: elismerték, hogy rám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint ahogyan Péterre a körülmetélésé. [8](#) Mert aki munkálkodott Péter által a körülmetéltek közötti apostolságban, az munkálkodott énáltalam is a népek között. [9](#) És amikor Jakab, Kéfás és János, akiket oszlopoknak tekintenek, felismerték a nekem adott kegyelmet, megállapodásul kezet adtak nekem és Barnabásnak, hogy mi a népekhez menjünk, ők pedig a körülmetéltekhez. [10](#) Csak azt kérték, hogy emlékezzünk meg a szegényekről; ez az, amit én igyekeztem is megtenni.

Kedves Testvéreim,

A szenvedélyes hangvétellű Galata levél arra a komoly kérdésre mutat rá, amit a pogányok közötti keresztyén misszió váltott ki azzal, hogy a galaták nem a választott nép tagjaiként jutottak hitre Krisztusban. Az egyháznak nemcsak befogadni kellett őket, hanem állást foglalnia a helyzetükkel kapcsolatban, a körülmetélkedés és további törvények betartásának megkövetelése dolgában. Ugyanis kiderül (1,6-9), hogy a galáciai gyülekezetek eltértek a Pál által hirdetett evangéliumtól és engedtek a judaista tévtanítók befolyásának. A további fontos mondanivalók előtt erre tér ki az apostol, amikor beszél megtéréséről, az egyetlen evangélium elfogadásáról, és Krisztus általi elhívásáról, ahogyan üldözőjéből apostolává lett. Tehát arról az életváltozásról, amit felismertek és elismertek mindazok, akik dicsőítették őerte az Istent.

Pál apostol beszámol a jeruzsálemi apostoli gyűlésen tett látogatásáról, ahol Barnabással és Titusszal jelent meg. Az egyik elismert tekintély a missziói szolgálatban, a másik Pál pogány származású munkatársa, lelki gyermeke. Tény, hogy Tituszt elfogadták és nem írták elő számára a körülmetélkedés kötelességét, amivel együtt járna az összes további szabály, törvény betartása (mert a zsidóskodók az üdvösséget ettől tették függővé, s mert a törvény szerinti élet is egész embert kíván, akár csak az evangélium szerinti). Ez a tény mutatja, hogy az apostoli gyűlés felül tudott kerekedni a származás szerinti kiválasztottságon és elfogadta, hogy Isten a Krisztusban való kiválasztást kiterjesztette a pogányokra is.

Amikor Pál befurakodott áltestvéreket említ, olyanokra gondol, akik bár keresztyénné lettek, életvitelükben továbbra is megmaradtak ezek mellett a törvények mellett és azokat az üdvösség feltételül szabták. Judaisták, akik nem igazán jó szándékkal kerültek a gyülekezetbe, hanem kémlelni, rombolni akarnak, mert a hívőknek a Krisztusban való szabadságára törnek. Ugyanis a sátán nem törődik csak úgy bele abba, hogy akiket Jézus szabaddá tesz, azok fölött neki így már nincs hatalma. Próbálkozik a Vele való kapcsolatukat megzavarni a Krisztusban való

szabadságnak a megkérdőjelezése és az egymással való kapcsolatuk megrontása által is. A kételkedés elhíntése ehhez nagyon jó módszer, eredményes is volt sokak életében. Nagyon fontos azért tudniuk, hogy a hitnek nem szabad naivitással párosulnia, mert akkor az áltestvérek sokat rombolhatnak és nehezen lepleződnek le.

Pál apostol világossá teszi, hogy őt az áltestvérek nem tudták megtéveszteni és nem hagyja őket terjeszkedni, ártani: *Ezeknek egy pillanatra sem engedtünk.* Az evangélium igazságához való józan ragaszkodás, annak a következetes megőrzése a legfontosabb a számára. A tét azonban nagy, mert az egyház egysége is veszélyben van, meg az is baj, ha az evangéliumot degradálják és a hangsúly a zsidó kultikus törvények betartásán marad. Az nem visz üdvösségre. Ezért hangsúlyozza már az elején Pál, hogy nincs más evangélium, nincs másik út, csak az az egy, amely a Jézus Krisztus, Ő az evangélium. Ezt az evangéliumot hirdette ő is, ezt fogadták be a galaták, s ebben kell megmaradniuk, józanon s következetesen.

Ami pedig Pál apostolságát illeti, arra nézve az oszlopapostolok, azaz Péter, Jakab és János mondták ki az igent, az ő tekintélyüknek súlya van. Ugyan Pál nincs nekik alárendelve, nem is volt, eddigi szolgálatát sem az ő engedélyükkel, hanem Jézus Krisztus megbízásából végezte, amire most kezet adtak neki és Barnabásnak. Nagyon mély jelentősége van ennek a kézfogásnak, elfogadásnak a misszió további alakulása szempontjából, mert az apostolok személyes tekintélyt, ambíciót, hatalmi vágyat félretéve tudtak helyes döntés hozni a Krisztus evangéliuma érdekében. Akkor ez így történt, bárcsak példa és útmutatás lenne ez az egyházban a mai, befolyásért, tekintélyért, pozícióért, hatalomért harcba szállóknak.

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy Te vagy az út, hogy Téged elfogadni olyan új életet jelent, amelynek szabadságát őrizni kell. Látjuk, hogy Veled való kapcsolatunkat mennyi minden(ki) meg akarja rontani, mennyi kísértés vesz körül, hogy az ingyen kegyelem helyett a cselekedetek, érdemek útját keressük, amivel a Te érdemeidet utasítanánk vissza. Kérünk, ajándékozz meg józansággal, éberséggel, hogy idejében észrevegyük a csapdákat, veszélyeket, hogy józanon kitartsunk a Benned megismert szabadság mellett, hiszen Te szabadítottál meg a bűn átkától, a kárhóztól.

Köszönjük, hogy Te tudsz egységet és megértést teremteni ott, ahol erre igény van, és ahol fontosabb az evangélium terjedése, mint az egyéni ambíciók, pozíciók és egyéb érdekek. Kérjük, növeld és erősítsd az Irántad való szeretetet azokban, akikre az evangéliumot bíztad, hogy ne engedjék magukat önérdemek által irányítani. Hadd lehess Te a győztes néped és gyermekeid életében. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás...

Záró ének: 510. dicséret – *Ó, lelkem szent napsugara, ahol Te vagy, nincs éjszaka...*